

RESSÒ DE LA PARAULA

La resurrecció de Nicodem

Hem pogut aprofundir en «algunes nits de Nicodem». El vèiem ben proper, quan manifestava por i quan vivia en aquesta zona intermèdia entre la fe i l'ocultació, en aquesta indecisió entre seguir obertament Jesús i evitar actuar en conseqüència davant la gent. Però ens ha arribat un últim gest, que rehabilita Nicodem com a testimoni d'una fe sincera. Al costat del seu amic Josep d'Arimatea, va ser capaç de transgredir la llei jugant-s'hi la fama i el lloc en el Sanedrí, en ungir el cos sense vida de Jesús amb una exagerada quantitat de perfum, mescla de mirra i àloe (Jn 19,39). L'evangelista subratlla que «era aquell que havia anat a veure Jesús de nit».

¿Significa això que Nicodem va passar de la nit de la dissimulació i de la por a la llum de la fe? ¿Contenia aquell perfum un sincer i valent acte de fe en Crist? ¿Mostrava així que la fe veritable, més enllà de tota feblesa humana, ressuscita i es manifesta en els moments extrems i decisius?

Ens interessa molt respondre aquestes preguntes, perquè la por ha estat i continua sent un gran protagonista en aquest temps difícil de la pandèmia, i també perquè aquesta fe de Nicodem és avui la fe de molts. De manera que resulta molt oportú plantejar-nos aquestes qüestions en primera persona: després de la Mort i Resurrecció de Crist ¿veiem ressuscitar la nostra fe, aquesta fe que su-

pera les pors i va avançant a través de l'alba cap a ple dia?; ¿aquesta fe que, impregnada d'amor a Jesús, és capaç d'ungir generosament el seu cos, encara que aquest gest, en el que té d'oberta confessió arrisqui la nostra imatge pública o social?

Recordem que l'acció d'«ungir» té en la cultura bíblica uns ressos profunds. En el mateix Evangelí de sant Joan veiem que Maria, la germana de Marta i de Llätzer, havia ungit els peus de Jesús amb un perfum de nard «molt car», l'aroma del qual va omplir tota la casa; i que Judes havia protestat, perquè aquests diners es podrien haver donat als pobres, i que Jesús va respondre dient que es tractava de la unció de la seva sepultura (cf. Jn 12,3-8). Els reis, sacerdots i profetes eren ungits amb oli perfumat i Jesús era reconegut com «l'Ungit», és a

dir, el Messies... i l'Església naixent sempre va veure en cadascun dels fidels batejats, altres cristos, altres ungits...

No sabem com va arribar a Nicodem la notícia de la Resurrecció de Jesús i quina va ser la seva reacció. Però sí que sabem que el gest d'ungir el seu Cos va ser una acte de reconeixement i d'amor, semblant al de Maria, la germana de Llätzer. La vida de Jesús, les seves paraules i les seves obres, havien guanyat l'afecte i la confiança de Nicodem. La Resurrecció pogué significar la confirmació de la fe incipient de Nicodem: Déu dona la raó a tots aquells que es van fiar de Jesús i el van seguir fins al final.

El pensament va més enllà. Nicodem ungia i tocava el cos físic de Jesús. I algú podrà objectar que això va ser un privilegi exclusiu dels qui eren allí, des de Maria, la Mare de Jesús, fins a Josep d'Arimatea. Però no podem evitar pensar ara en el «Cos Eucarístic» i en el «Cos Místic» de Jesucrist, que Nicodem ni tan sols podia sospitar. ¿No som nosaltres els realment privilegiats?

Un cop coneguda la Resurrecció, el Cos de Crist espera ser ungit per la nostra fe, la nostra adoració i el nostre servei a favor del Poble de Déu, que continua viu en el sagrament i en la comunió de germans. Això és viure com a ressuscitats.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Domesticar la vida, objectiu del transhumanisme (i II)

Hi ha, com a mínim, quatre qüestions que mereixen ser dilucidades: ¿Què s'entén per progrés radical? ¿A qui pertany la naturalesa? ¿És un bé que està a disposició de l'espècie humana? ¿Quines conseqüències d'ordre global pot tenir aquest procés de domesticació de la vida si és veritat que tot és interdependent i que la modificació d'una part, per petita que sigui, acaba afectant el Tot?

No és el moment, encara, d'endinsar-se en aquestes preguntes. Segons els transhumanistes, la humanitat no té cap escrúpol d'emprar totes les possibilitats de transformació de l'ésser humà que ofereix la ciència. Aquesta ideologia es presenta públicament com a progressista en la mesura en què pretén estendre els beneficis de la tecnologia a tots els éssers humans sense distinció.

Els transhumanistes formen un lobby d'esquerra que desitja reforçar l'Estat providencial gràcies als beneficis de la tecnologia. Oposar-s'hi és com legitimar les desigualtats biològiques i defensar una societat de diferents velocitats. No solament subratllen el valor de la *liberté*, que ocupa un dels llocs preeminents de la piràmide axiològica transhumanista, sinó que, a més a més, el valor de l'*égalité*.

Consideren lògic que s'emperi la tecnologia per millorar les nostres capacitats físiques i mentals. Entenen que la malaltia, el dolor, l'envelliment, la decrepitud i la mateixa mort no són una fatalitat i que és legítim aspirar a una vida més llarga, més agradable, sense sofriment ni limitacions. Per als transhumanistes, el debat no rau en si són o no legítimes aquestes transformacions tecnològiques, sinó en els mit-

jans per assegurar la igualtat de tots en l'accés a aquestes tècniques.

Més enllà, però, del debat sobre com assolir l'extensió universal de les millores, hi ha una discussió prèvia que, en la literatura crítica, ha captat molt l'atenció. Ens referim a la hipotètica legitimitat de modificar o no substancialment la naturalesa humana mitjançant la tecnologia. És una qüestió ontològica i ètica que suscita reaccions visceralment oposades. En el debat hi ha latent la pregunta per l'ésser de la persona (per això és ontològica), però també la pregunta pel deure, és a dir, per allò que hem de fer amb nosaltres mateixos (per això és ètica).

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

La resurrecció de Nicodemo

Hemos podido profundizar en «algunas noches de Nicodemo». Le veíamos muy cercano, cuando manifestaba miedo y cuando vivía en esa zona intermedia entre la fe y el ocultamiento, en esa indecisión entre seguir abiertamente a Jesús y evitar actuar en consecuencia delante de la gente. Pero nos ha llegado un último gesto, que rehabilita a Nicodemo como testigo de una fe sincera. Junto a su amigo José de Arimatea, fue capaz de transgredir la ley jugándose la fama y el puesto en el Sanedrín, al ungir el cuerpo sin vida de Jesús con una exagerada cantidad de perfume, mezcla de mirra y áloe (Jn 19,39). El evangelista subraya que «era aquél que había ido a ver a Jesús de noche».

¿Significa esto que Nicodemo pasó de la noche del disimulo y del miedo a la luz de la fe? ¿Contenía aquel perfume un sincero y valiente acto de fe en Cristo? ¿Mostraba así que la fe verdadera, más allá de toda debilidad humana, resucita y se manifiesta en los momentos extremos y decisivos?

Nos interesa mucho responder estas preguntas, porque el miedo ha sido y sigue siendo un gran protagonista en este tiempo difícil de la pandemia y también porque esa fe de Nicodemo es hoy la fe de muchos. De manera que resulta muy oportuno plantearnos estas cuestiones en primera persona: tras la Muerte y Resurrección de Cristo ¿vemos resucitar nuestra fe, esa fe que supera los miedos y va avanzando a través del alba hacia el pleno día? ¿esa fe que, impregnada de amor a Jesús, es capaz de ungir generosamente su cuerpo, aunque este gesto, en lo que tiene de abierta confesión arriesgue nuestra imagen pública o social?

Recordemos que la acción de «ungir» tiene en la cultura bíblica unas resonancias profundas. En el mismo Evangelio de san Juan vemos que María, la hermana de Marta y de Lázaro, había ungido los pies de Jesús con un perfume de nardo «muy caro», cuyo aroma llenó toda la casa; y que Judas había protestado, porque ese dinero se podría haber dado a los pobres, y que Jesús respondió diciendo que se trataba de la unción de su sepultura (cf. Jn 12,3-8). Los reyes, sacerdotes y profetas eran ungidos con aceite perfumado y Jesús era reconocido como el «Ungido», es decir, el Mesías... y la Iglesia naciente siempre vio en cada uno de los fieles bautizados, otros cristos, otros ungidos...

No sabemos cómo llegó a Nicodemo la noticia de la Resurrección de Jesús y cuál fue su reacción. Pero sí sabemos que el gesto de ungir su Cuerpo fue una acto de reconocimiento y de amor, semejante al de María, la hermana de Lázaro. La vida de Jesús, sus palabras y sus obras, había ganado el afecto y la confianza de Nicodemo. La Resurrección pudo haber significado la confirmación de la fe incipiente de Nicodemo: Dios da la razón a todos aquellos que se fieron de Jesús y le siguieron hasta el final.

El pensamiento va más lejos. Nicodemo ungía y tocaba el cuerpo físico de Jesús. Y alguien podrá objetar que eso fue un privilegio exclusivo de los que estaban allí, desde María, la Madre de Jesús, hasta José de Arimatea. Pero no podemos evitar pensar ahora en el «Cuerpo Eucarístico» y en el «Cuerpo Místico» de Jesucristo, que Nicodemo ni siquiera podía sospechar. ¿No somos nosotros los realmente privilegiados?

Una vez conocida la Resurrección, el Cuerpo de Cristo espera ser ungido por nuestra fe, nuestra adoración y nuestro servicio a favor del Pueblo de Dios, que sigue vivo en el sacramento y en la comunión de hermanos. Eso es vivir como resucitados.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Bona Pasqua!

En aquesta Nit de Llum, invocant la intercessió de la Mare de Déu, que guardava totes aquestes coses en el seu cor (cf. Lc 2,19.51), demanem al Senyor que ens faci partícips de la seva resurrecció: ens obri a la seva novetat que transforma, a les sorpreses de Déu, tan belles; que ens faci homes i dones capaços de fer memòria del que Ell fa en la nostra història personal i la del món; que ens faci capaços de sentir-lo com el Vivent, viu i actuant enmig nostre; que ens ensenyi cada dia, benvolguts germans i germanes, a no buscar entre els morts Aquell que viu. Amén.

De l'homilia de papa Francesc a la Vigília Pascual, 30-3-2013, primera Pasqua del seu pontificat)

La pandèmia més enllà del primer món

La crisi sanitària del coronavirus és pandèmia precisament perquè es tracta d'una malaltia epidèmica estesa a molts països i que afecta molts individus del mateix país a la vegada. L'afectació és global i això ho ha observat de seguida **Mans Unides**, l'ONG de l'Església que treballa pel desenvolupament i contra la fam en 60 països de 3 continents: Àfrica, Amèrica i Àsia.

Mans Unides expressa la seva preocupació davant l'impacte de la pandèmia, especialment entre els refugiats, migrants, treballadors en precari, minories ètniques i tribals, infants i dones, que són els col·lectius més vulnerables en aquesta crisi. Es tem també que les mesures decretades pels governs puguin donar opció a la vulneració dels drets humans d'aquests col·lectius més desprotegits i que les actuacions es perpetuïn en el temps, més enllà de l'emergència sanitària.

A través dels socis locals amb els quals treballa Mans Unides s'ha pogut detectar alguns punts especialment sensibles.

Des de l'Índia, una de les situacions més preocupants és la de la massificació en els *slums*, barris marginals que proliferen al voltant de les grans ciutats. «El Govern ha anunciat que donarà paquets d'ajuda a les persones més pobres i als treballadors no sindicats,

Projecte de Mans Unides al Camerun de confecció de mascaretes

però caldrà temps. Les persones més necessitades són sempre les més abandonades i les que més pateixen les privacions», assegura el pare Jayant Russel Raj, des de la ciutat de Varanasi.

A l'Amèrica Llatina hi ha molts projectes en marxa amb pobles indígenes minoritaris, en risc per les necessitats bàsiques insatisfetes i pels conflictes armats. «En altres èpoques de la història hi ha hagut epidèmies que han acabat amb pobles sencers. Les condicions de salut, la desnutrició i la manca d'atenció sanitària ens té molt preocupats», assegura Ruth Chaparro, directora de Fucai, soci local a Colòmbia.

«A l'Àfrica hi ha molt pocs hospitals i tenen una ràtio molt baixa

d'agents de salut, respecte a la quantitat de població. La manca d'aigua i de mesures higièniques, la massificació de la població, el desequilibri alimentari fa que hi hagi moltes persones vulnerables i amb molt de risc de contraure la malaltia» assegura Cristina Antolín, religiosa que ha treballat durant 32 anys com a metge a l'Àfrica.

Davant de la pandèmia, Mans Unides s'esforça en aquests dies, al costat dels seus socis locals, a buscar la millor manera de donar resposta de manera àgil a totes les carències detectades.

Podeu informar-vos amb més detall als webs de **Manos Unidas** i **Mans Unides**.

Acció de l'Església davant el coronavirus

L'Església s'està mobilitzant davant l'emergència sanitària i les conseqüències socials de la pandèmia de la Covid-19, amb tots els seus recursos per oferir servei, acompanyament, ajuda i pregària a tots els afectats i a tota la societat, per servir el bé comú.

Al conjunt de les 70 diòcesis presents a Espanya hi ha més de 300 iniciatives, amb les quals es vol atendre les necessitats pastorals, espirituals, socials, assistencials, educatives i d'entreteniment causades pel confinament. Pots consultar-les a través del [web de la Conferència Episcopal](#), en un llistat viu i en constant actualització.

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat hem identificat aquestes iniciatives, que no esgoten, sens dubte, tot el que s'està duent a terme des de les comunitats cristianes arreu del territori:

- Acollida permanent dels homes que estaven pernoctant al [Centre d'acollida Abraham](#), de Vilafranca de Penedès, en el moment de declarar el confinament. Ara resideixen indefinidament allà i s'ha ampliat l'horari laboral dels treballadors de Càritas per allotjar-los adequadament i afavorir la convivència.
- Càritas diocesana se suma a la campanya «[Cada gest compta](#)», per mobilitzar la solidaritat de la ciutadania, així com empreses i institucions per atendre les persones més vulnerables davant el coronavirus, perquè la caritat no tanca.
- Als centres hospitalaris del territori, l'atenció religiosa i espiritual segueix vigent a disposició dels malalts i personal sanitari, atenent-los tant com

Pancarta que van realitzar els usuaris confinats al Centre d'acollida Abraham

és possible, amb les adequades mesures de protecció i segons els protocols de cada centre. Per exemple, al [Parc Sanitari de Sant Joan de Déu](#), a Sant Boi de Llobregat, el Servei d'Atenció Espiritual i Religiosa (SAER) continua disponible mitjançant teleassistència per a les persones no afecta-

des per Covid-19, i presencialment per a llur assistència sacramental. En el cas de malalts del coronavirus, el SAER s'ha integrat amb l'Equip de Suport Psicosocial i Espiritual per atendre les necessitats espirituals i religioses d'aquestes persones i les de les seves famílies, amb professionals presents i assistències telemàtiques. També, amb trucades a les famílies dels malalts traspassats i amb atenció religiosa a persones d'altres tradicions distintes de la catòlica.

- Acompanyament dels familiars que perden un ésser estimat, amb la intenció de pregària en l'eucaristia sense poble que celebren els preveres, i el compromís de poder celebrar un funeral en condicions a la parròquia, tan bon punt cessi el confinament. Suport de materials editats, útils en els moments de dol i per a pregar en família pels difunts.
- Sonorització dels desitjos de solidaritat, agraïment i pregària per tots els afectats i els qui lluiten per la pandèmia en primera línia, amb el repic de campanes a les 12 h i en molts llocs també a les 20 h.
- Teletreball de tota la Cúria Diocesana des de l'inici de l'estat d'alarma, per mantenir els serveis a totes les parròquies i fidels, facilitant així la xarxa capil·lar que arriba a les necessitats de les persones.
- Els sacerdots i agents de pastoral, fins i tot en la distància i el confinament, continuen acompanyant les comunitats cristianes amb tota mena d'iniciatives de comunicació.

Seguim col·laborant amb les nostres parròquies

La crisi sanitària que vivim té els seus efectes secundaris, com bé sabem i experimentem: aïllament social, hiperactivitat al món digital, conseqüències econòmiques...

Aquestes últimes són molt greus per a moltes famílies, perquè hi ha treballadors que s'estan quedant sense feina i moltes activitats econòmiques estan en perill. Hem de tenir-los tots presents en les nostres pregàries i demanar mesures polítiques a favor dels més vulnerables.

També l'economia de les nostres parròquies es ressent de la situació, per motius molt evidents: durant tots aquests diumenges de tancament forçós dels temples i de supressió de les misses, tampoc es realitzen les col·lectes dominicals.

Malgrat això, ens cal seguir tenint ingressos, senzillament per fer front a les despeses ordinà-

ries de la vida parroquial, que continuen essent-hi, tot i el tancament.

Els sentit de comunitat eclesial ens pot estimular a trobar les maneres per continuar vivint amb esperit de generositat i solidaritat. Contactant amb les parròquies, els feligresos es poden informar de les diverses maneres per fer una aportació econòmica, alternatives a la col·lecta dominical. També hi ha canals *online* per fer els propis donatius, com ara [donoamiglesia.es](#).

No ens oblidem de l'acció de **Càritas**, que tot i el confinament «no tanca»... Acabem de celebrar el Dijous Sant, el dia de l'amor fraterno, quan Jesús va pronunciar el seu manament nou de l'amor mutu. Sabem que cada gest compta: tots, els petits detalls i les ajudes econòmiques, quan són empeses per l'amor sincer. Pots col·laborar amb aquesta [campanya de Càritas en el seu web](#).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 2,14,22-32 / Sl 15 / Mt 28,8-15]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. □ Dimarts [Fets 2,36-41 / Sl 32 / Jo 20,11-18]. Sant Telm (denominació amb que és conegut popularment

el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Tiburci, mr.

15. □ Dimecres [Fets 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35]. Sant Crescent, mr.

16. □ Dijous [Fets 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg., i companys màrtirs a Saragossa.

17. □ Divendres [Fets 4,1-12 / Sl 117 / Jo 21,1-14]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.

18. □ Dissabte [Fets 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcanta-

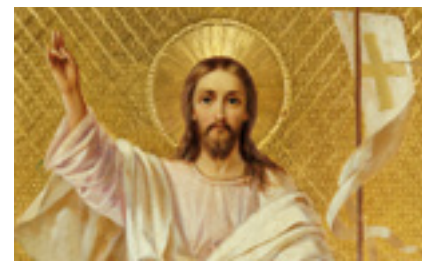
rilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ Diumenge vinent, II de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 2,42-47 / Sl 117 / 1Pe 1,3-9 / Jo 20,19-31]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, màrtir.

Diurnenge de Pasqua (A)

COMENTARI

Al·leluia, Crist ha ressuscitat, al·leluia!

Al·leluia, Crist ha ressuscitat! Aquest és el cant joiós que hem sentit aquesta nit en la Vetlla més important de tot l'any, la Vetlla pasqual. Perquè aquesta és la gran notícia, no solament d'aquests dies sinó de tot l'any i de tota la vida del cristià. Aquesta és la Bona Notícia que dona Pere a Corneli (i a tots nosaltres): *Parlo de Jesús de Natzaret, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell...* Però això no el va portar de moment a ser acceptat pel poble: *Després el mataren penjant-lo en un patíbul. S'ha acabat tot? De cap manera! Ara bé Déu el ressuscità el tercer dia i concedí que s'aparegués a uns testimonis que Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts.* Però aquesta notícia, única en la història de la humanitat ha d'arribar a tothom: *Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.* El Crist que hem contemplat mort el divendres sant ja no es troba al sepulcre. No el troben ni Maria Magdalena ni Pere ni Joan. És que no hi és! Per això al final diu: *Encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.*

Això obre la vida humana a una gran esperança, a una vida nova en el futur, a una resurrecció de tots nosaltres. Però ja hem ressuscitat ara: *Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.* Nosaltres ja hem ressuscitat també, des del dia del nostre baptisme. Per això hem de viure una vida nova, una vida de ressuscitats, una vida que busqui els valors de Déu no els de la terra. Aquesta vida nova farà creïble el nostre testimoni sobre el Crist Ressuscitat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguent-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom».

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diurnenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

«Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en la tierra de los judíos y en Jerusalén. A este lo mataron, colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y le concedió la gracia de manifestarse, no a todo el pueblo, sino a los testigos designados por Dios: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección de entre los muertos. Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha constituido juez de vivos y muertos.

«De él dan testimonio todos los profetas: que todos los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados».

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día que hizo el Señor: Sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

«La diestra de Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa». / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos:

Si habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto; y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida vuestra, entonces también vosotros apareceréis gloriosos, juntamente con él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María la Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaban Simón Pedro y el otro discípulo, a quien Jesús amaba, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto». Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; e, inclinándose, vio los lienzos tendidos; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio los lienzos tendidos y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no con los lienzos, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.